

Chương 1

Một buổi ban mai dịu dàng nào đó. Nắng lấp lánh buông tràn đại ngàn. Khoảng phiêu diêu tĩnh lặng bắt đầu nổi lên tiếng vi vu của gió, tiếng lích rích chim muông, tiếng rì rầm khoan khoái của dòng suối uốn lượn.

Trên mọi cành nhánh, triệu triệu chiếc lá xanh chậm rãi sửa soạn. Ngày mới lộng lẫy quá chừng, còn chúng thì chẳng việc gì phải vội. Rừng già u tịch lặng đứng nơi đây suốt mấy đời người. Biết bao năm qua, ngàn lá xanh háo hức vươn mình, muôn lá vàng mãi nguyện lìa cành ngã mình vào đất. Rừng vẫn sẽ mãi êm

ả ở nơi đây. Vô vàn lá cứ việc thông thả xanh và vi vút, vi vu trong gió.

Chẳng có ai hay, dưới những tầng cây thấp, một điều chẳng lành đang len lén liếm vào vạt cổ, luồn lách qua từng kẽ lá.

Xế trưa hôm ấy, chọn đúng lúc cánh rừng đang lim dim sụp mắt trong giấc trưa êm ả, cậu chàng chim Ác Là trịnh trọng xây cãnh khô đầu tiên cho tổ ấm của mình. Cậu đã dành cả tuần la đà trên những tán cây để tìm một nơi chốn lí tưởng, cho đến khi bị hút mắt vào chạc cây dã hương tuyệt đẹp. Suốt nhiều ngày trời, cái chạc cây cứ rung rinh nhìn cậu như mời gọi. Ác Là chẳng thể chờ thêm nữa để đặt lên đó cãnh khô đầu tiên, niềm hi vọng đầu tiên về một cuộc đời mới, lạ lẫm và đầy háo hức.

Những ngày dịu ngọt sẽ bắt đầu ở nơi đây. Từ khi những quả trứng nhỏ còn nằm thiêm thiếp, cho đến khi chúng rục rịch cựa quậy, rồi một khe nứt mảnh mai hồi hộp xuất hiện trên lớp vỏ xanh lam. Lũ chim non chào đời, há cái mỏ xiu xiu cất lên bản đồng ca nhức óc bất kể đêm ngày. Nhức óc và bộn bề làm sao, nhưng cũng thật hạnh phúc làm sao...

Chạc cây sừng sững đỡ nâng, lá xanh hiền hòa ôm ấp. Tự do và bình lặng sẽ có mặt, đại ngàn vĩ đại đảm bảo chắc với cậu về điều đó.

Xình xịch...

Lắc rắc...

Xào xạo...

Một tràng những âm thanh lạ lẫm vọng lại từ phía bên kia bìa rừng. Ác Là nghiêng tai nghe ngóng. Phía ấy là đồng cỏ xanh ngút mắt, sẵn sàng chào đón bất kì ai. Nhưng chuỗi thanh âm đầy bất trắc này đến từ ai? Bầy linh dương rầm rập kéo nhau đi ăn cỏ? Hay lũ chim trời đập cánh? Tất cả đều không. Ác Là thoáng nhìn mình: Những tiếng động bất thường ấy chẳng thuộc về rừng.

Phía bên kia bìa rừng, bầy Gõ Kiến hoảng hốt chia nhau đi loan tin. “Nhà có khách, nhà có khách...” Mấy chú Gõ Kiến non réo rắt. “Có kẻ đột nhập, có kẻ đột nhập...” cánh Gõ Kiến già thì cảnh giác không ngơi.

Cả khu rừng náo loạn. Những chiếc lá căng mình hết cỡ trên cành nhánh đu đưa. Những thân cổ thụ cổ rũ xuống đám dây leo. Nhóc Khỉ con tò mò rời bầu sữa mẹ. Bé Sâu bụ bẫm ngơ ngác thò đầu ra từ trong trái táo...

Mùi khói xe khen khét từ xa chậm rãi trườn vào, thách thức muôn vàn mùi hương tinh khiết của rừng. Những bước chân nặng nề đạp lên lá khô, làm gãy rạp những mầm cỏ mới nhú, xéo nát đám nấm dại còn chưa ló ra khỏi tầng lá mục.

Dẫn đầu những kẻ đột nhập là một người đàn ông có cặp mắt hẹp. Cặp mắt ấy không ngừng đảo qua đảo lại, những ngón tay thô kệch dò la từng gốc cổ thụ, âm thầm định lượng. Đám người lạ dừng lại ở bìa rừng. Tiếng

bước chân ngừng bật, khu rừng im phắc, vô vàn dự cảm không lành thét gào trong lòng các cư dân của rừng.

“Chúng ta sẽ xây dựng một khu nghỉ dưỡng đỉnh chóp ngay tại vị trí này.” Người đàn ông lên tiếng. “Còn toàn bộ bãi cỏ phía bên kia dòng suối sẽ làm một sân golf siêu rộng.”

Khóe miệng ông ta nhếch lên thành một nụ cười đắc ý, ánh mắt tham lam quét đủ một vòng. “Trước tiên, phải nhanh chóng đốn hạ những cái cây này đã, rồi khu rừng sẽ là của ta.”

Xây dựng ư? Đốn hạ ư? Ông ta nghĩ mình là ai cơ chứ? Cơn cuồng nộ bùng lên. Những thân cổ thụ rừng mình rung chuyển. Hàng vạn cành nhánh lắc lư như roi quất. Đám dây leo chẳng chịt bắt lấy nhau dệt đan thành muôn tấm lưới. Vô số gai nhọn trên cành cũng sẵn sàng dựng lên tua tủa.

Những kẻ đột nhập nhận thấy điều chẳng lành. Chúng hốt hoảng quay lưng trốn chạy. Hãy nhận lấy trận mưa của cành khô và trái xanh, nhận lấy những nhát quất sắc lẹm không ngừng, những vết cào rướm máu, hãy run sợ khi mặt đất chuyển rung và bóng tối của rừng ập xuống như những người khổng lồ không khoan nhượng.

Chúng vội vã tháo chạy về hướng chúng đã đến. Cơn thịnh nộ của rừng già dần dịu. Giờ thì bầu chim lại đập cánh ríu rần, lá non xanh vẫy nhẹ trên cành. Rừng phả ra hơi thở tinh khôi, xóa đi sự vẫn đục u ám mà những kẻ đột nhập đã đưa đến.

Chương 2

Chiếc tổ mới ấm áp của cậu chàng Ác Là đã ngự vững chắc trên chạc cây dã hương. Giờ là lúc nên ăn mừng mới phải. Nhưng cả đại ngàn dường như đang chùng lại. Bụng dạ ai nấy đều ập đầy nghi ngại, bồn khoăn.

“Lời kẻ đột nhập xấu xa kia nói là thật ư?” Cái vòi dài của bác Voi rung bần bật lên theo nỗi âu lo không giấu giếm.

“Đốn hạ khu rừng vững chãi này ư? Trông tay chân chúng yếu ớt đến mức chẳng đáng để dọn cỏ dại dưới chân chúng ta.” Cậu Cú Mèo cười khẩy.

“Cậu chưa từng đi ra khỏi cánh rừng này, vẫn chưa biết con người có thể làm những gì đâu.” ông Chìa Vôi già nua chậm rãi vuốt bộ râu tưởng tượng. Ông nhắm mắt, thoáng rừng mình khi những kí ức xa xưa quay về.

Thuở xưa, bé Chìa Vôi bị rơi khỏi đàn khi đang đi trú. Bầu trời xanh từ đó trở nên xa vời vợi qua những chần song của chiếc lồng chật hẹp. Đó là những tháng ngày mà chỉ cần há mỏ, nước uống và thức ăn luôn sẵn đây. Nhưng sao có thể sánh được với những trái chín đong đưa trên cành, những giọt sương ngọt lịm lúc ngày mới. Và còn tự do, tự do thì chẳng điều gì có thể thay thế nổi.

May mắn đã đến với cậu Chìa Vôi choai khi cánh cửa lồng, bằng một phép màu nào đó, đã không được cài chốt. Cậu mãi miết bay, hối hả bay, cho đến khi chẳng còn thấy bóng dáng con người, còn đôi chân đã chạm được vào cây dã hương sum suê cành nhánh. Cánh rừng này, với từng chiếc lá khô hong giòn trong nắng, từng tắc đất ngấm sương đêm âm ẩm, từng sợi tơ nhện trĩu đầy ánh trăng lấp lóa, đã trở thành mái nhà của Chìa Vôi từ đó.

“Con người có những móng vuốt sắc bén, vô số vũ khí lợi hại.” Ông Chìa Vôi thăm thì. “Họ có những ý nghĩ mà chúng ta sẽ chẳng tài nào tưởng tượng ra.”